

J. E. Gunnerus,

om

Pelecano Cristato,

paa Norff:

Topskarven,

og

Mustela Gulone Linnæi,

eller

Jærven,

til

Tabulæ III. Fig. 5. — 8. Forklaring.

Paa den tredie Tavle, Fig. 7. har jeg la-
 det aftegne Hovedet af Topskarven,
 en Søe-Fugl, som jeg ikke finder ordentlig
 beskrevet eller afbildet hos nogen af de mig
 bekiendte Natur-Historiens Skribenter.
 Naar man tillige seer paa den strap ved Ho-
 vedet aftegnede Fod (Fig. 8.) saa kan man
 ikke tvile paa, at den jo henhører til Hr. von
 Linné hans *Pelecan*-Slægt, og at den især
 har største Overeensstemmelse med *Pelecanus*
Carbo.

Carbo Linnæi, paa Norff: Skreiskarv (a), Blikskarv, Hvidlaar, Hvidlaaring eller Beetlaar (b), samt med *Pelecanus Aris-
torelis* (c), paa Norff: Sletbak (d).
Dog maa den, saasom det synes, skilles fra dem begge, formedelst sin Top og uforander-
lige, sorte og grøn-glindsende Farve over den hele Krop. Den er og mindre end Skreiskarven og kommer deri meest overeens med Sletbaken, hvilken den og desuden der-
udi ligner, at den har ifkun tolv Styres-
Siære i Stierten, da Skreiskarven har siort-
ten.

- (a) Saa kaldet i Eronhiems Amt, fordi den kom-
mer med Skreten (*Gadus Morrhuæ Linn. Fn.
Sv. 308.*) og gaaer med den til Nordlandene,
hvor den har sit Kede i steile Bierge ved Søen,
hvoraf og et og andet har faaet Navn af
Skarv-Berg, saasom jeg, i den Afhandling
om Kryklien, har meldet.
- (b) Af dens hvide Flekker paa Laarene, som dog
ikke ere bestandige. Det samme har og Hr.
Strøm bemærket i Sundm. Beskriv. I. 250.
Jeg har een, som er kun hviid under Struben
og ellers sort, og denne er den største af de
Skreiskarver, jeg besidder.
- (c) *Subtus fuscus, reetricibus duodecim. Linn.
Fn. Sv. 146.*
- (d) Eller efter den blødere Danske Udtale: Slet-
bæg.

ten. Dens korte Beskrivelse bliver altsaa denne: *Pelecanus Cristatus*, crista suberecta; corpore atro immaculato; reatricibus duodecim. See i det øvrige Tom. I. S. 188. samt Pontoppidans N. N. H. II. S. 155. under den Rubrik: Skarv.

Jærven, paa Tydsk kaldet *Vielfraß* (*Mustela Gulo* Linn. Fn. Sv. 14.) har jeg ladet aftegne paa samme tredie Tavle, Fig. 5. hvorhos man desuden seer, Fig. 6. hans Hovedskalle med Tænderne i. Tegningerne ere giorte efter et vel udstoppet Exemplar og et Hoved af Dyret, som tilsammen er kommen fra Snaasen, hvor dette Dyr er bleven skudt. Dog har man havt et andet udstoppet Exemplar, derhos og nogle af de smukkeste Skind, hvilket alt er bleven lignet sammen. Hr. Klein har vel allerede givet os en temmelig smuk Tegning paa Jærven; men hans Tegning forestiller dog Dyret alt for høibeenet og dets Laar alt for stærke, samt Halen for kort, med mindre det skulde være en anden Varietet. Dette Dyrs chirurgiske Stilling (saasom Hr. Halle kalder den) imellem tvende Træer, som man seer afbildet hos Olaus Magnus, Gesner, Schottus og Jonston, er, efter al Nærlighed og Formodning en Fabel, hvilken man, og blant mange andre finder i *Oswaldi Crollii*

Crollii Tract. de Signaturis internis rerum, som er føiet til hans *Basilica Chymica*, D. 30. *Michaelis* og *G. E. Hartmans* Edition, Genevæ 1635. 8vo.; hvor der og S. 103. fortælles samme Fabel om et Slags Søefugle, han kalder *Larus hiantes*, og som skal formodentlig henhøre til Maage-Slægten (a), og det med den besynderlige Efterretning, at man har disse Fugle tilligemed Hundene og Jærven at takke for den første Kundskab, man har faaet om Brugen af *Vomitivis* og *Catharticis*. I *Neue Gesellschaftl. Erzählungen* III. Theil, S. 28. Not. *. seges Aarsagen til Jærvens Graadighed derudi, at dens *Intestina* ere ifkun tvende gange saa lange som Dyret selv, da de derimod i andre Dyr ere gemeenligen sex gange saa lange. *Coef. Th. Bartholini* Hist. Anat. rar. cent. 4. Obs. 30. hvor der handles om Jærvens Anatomie.

- (a) Det Slags Maager, som vi kalder Svinger og er den mindste Art af *Larus Canis*, seer man ofte at gaae i Ager og at æde Korn med største Graadighed, som de strax (dog uden at stille sig imellem tvende Træer eller Klipper) vomere ud igien. Af hvilken Aarsag de maa ansees som overmaade skadelige Dyr, man bør giøre sig Umage for at ødelegge.

Fig. 2.
a b d
e

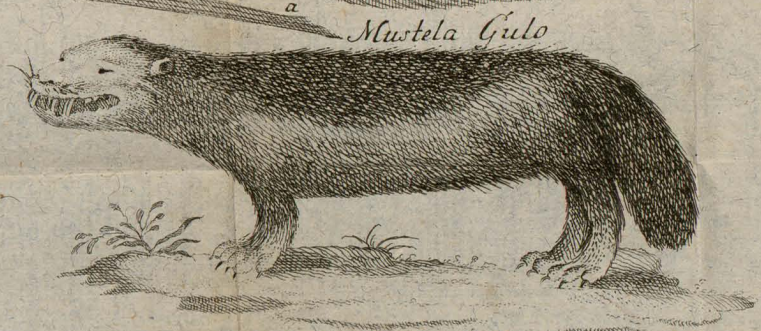
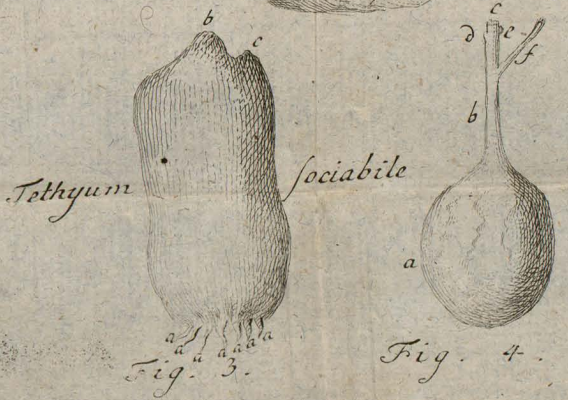
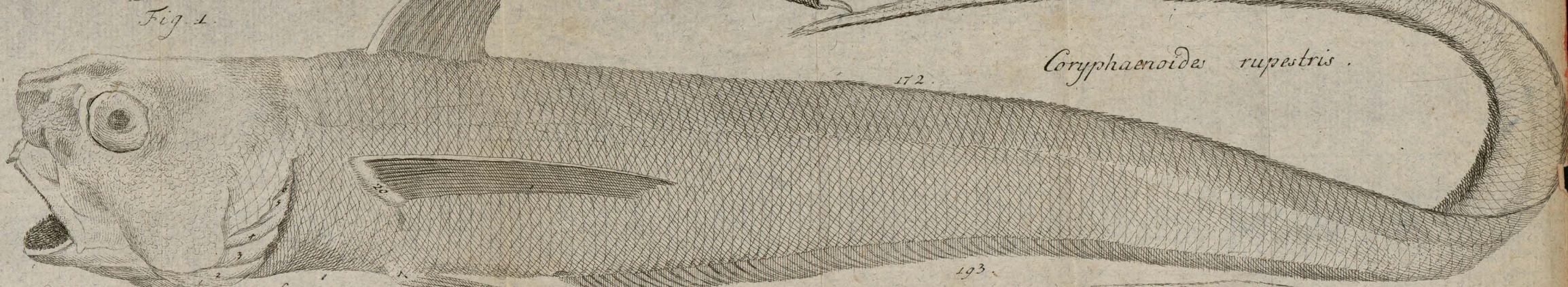

Fig. 5.

Fig. 6.